

să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (1 Timotei 2, 4), hărăzește toate potrivit cu voia Sa „după bunăvoință”, care nu este nimic altceva decât calea realizării absolute și fără de greșală și care poate să ne dăruiască „cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi” (Efeseni 3, 20). Atunci când omul se înșală sau își neglijează datoria, în loc ca Dumnezeu să-i schimbe hotărârea, pentru mila pe care i-a dăruit-o, și să-l respingă ca pe un vinovat, intervine în mod pedagogic, ca să-l conducă spre îndreptare; acestea sunt, potrivit Sfinților Părinți, așa-numitele „necazuri pedagogice”. Fără ca Dumnezeu să-Și schimbe însușirea părintească, îl îngăduie pe cel ce încalcă legea, însă îl constrânge spre îndreptare. Atunci se aplică aceea că „Dumnezeu pedepsește pe cel pe care-l iubește și îl bate cu biciul pe fiul pe care îl primește” (Pilde 3, 12). Iconomia lui Dumnezeu cea iubitoare de oameni vindecă boala trădării prin ispite potrivite, în loc să-l respingă pe călcătorul de lege. Cele mai multe din judecățile adânci și de nepătruns ale lui Dumnezeu, prin mijlocirea cărora este condusă viața prezentă, aparțin acestui fel de întâmplări pedagogice. „Fericit este omul pe care îl vei certa, Doamne, și din legea Ta îl vei învăța pe el” (Psalmi 93, 12). Și iarăși, „Mai înainte de a fi umilit, am greșit” (Psalmi 118, 67) și „Certând m-a certat Domnul, dar morții nu m-a dat” (Psalmi 117, 18).

Transformabilitatea firii zidite și cugetarea omenească de după cădere, „care se pleacă la rău din tinerețile sale” (Facerea 8,21), sunt principalele pricini ale dezordinii care există în viața omenească. Astfel, întrucât nu ne înduplecăm să rămânem consecvenți datoriei noastre, încălcăm planurile proniei dumnezeiești și Îl silim pe Dumnezeu să aducă necazurile pedagogice sau certările, care sunt dureroase, ca să se țină echilibrul firii. Aceasta este crucea pe care toți trebuie s-o purtăm.

(Gheronda Iosif Vatopedinul, Dialoguri la Athos, traducere din limba greacă și note de Nicușor Deciu, Editura Doxologia, Iași, 2012)

DESPRE PĂCATUL GURĂ-CASCĂ

Da, vă rog să nu vă supărați că am numit păcatul direct și fără ocolișuri, însă atunci când pierdem timpul aiurea, așa se numește acest păcat și sigur am mai spus, că majoritatea timpului pierdut aiurea este în fața televizorului sau a calculatorului, dar se înțelege că și atunci când ne lenevim, însă și atunci când ne căutăm de lucru, și nu mai avem deloc timp pentru rugăciune.

Atunci când spunem la spovedanie acest păcat, unii preoți nici măcar nu ne ceartă, deși el este ca un vierme înăuntrul nostru, care ne mănâncă sufletul. ”Pe geamul fierbinte muștele nu se așază”, ne spun Sfinții Părinți, iar pe sufletul celor ce lenevesc, deși nu se vede cu ochiul liber acest lucru, mișună muștele, viermii și toate târâtoarele. O, cum ar reacționa omul dacă ar putea vedea ce se petrece în spatele lumii nevăzute, să vezi un chip frumos după care toți întorc capul, cum îi ies viermi din gură... cum să mai săruți așa ceva? Dar ne-a lăsat Dumnezeu să ne luăm răsplata după murdăria sufletului nostru:

sărutăm stricăciuna și îmbrățișăm mortăciunile acestei lumi, pentru că cei care trăiesc fără Hristos asta sunt; așa am fost și noi, și ne luptăm să nu mai fim. Viermi mai ies și din gura celor ce răspândesc păcatul și răutatea în lume.

Păcatul gură-cască îl găsim și la cei care citesc toată ziua horoscoape și zodii. Unii spun că se roagă, și apoi citesc horoscopul, dar nu putem să implorăm adevărul, atâta timp cât noi alegem minciuna. Hristos este Adevărul, iar horoscopul și zodiacul sunt minciunile unei lumi dezorientate, fără nicio busolă și, care îmbătrânește așteptându-și norocul, și-L dă afară pe Hristos.

Este rușinos că nu vrem să ne ridicăm un nivel mai sus și mergem și noi cu puhoiul.

Căscăm gura ca niște oameni fără minte, să primim niște murdării și niște combinații între așa-zise destine, care de fapt sunt lăsate ca oamenii singuri să lucreze, iar nu să le cadă din stele.

(Preot Ioan Buliga, Provocările creștinului ortodox în zilele de astăzi)